

verum est anima. Itidem & in hoc. Est namque pars quaedam animae, qua oblectamur, quae, simul atque res prolatae sunt, exercetur iideo nulla voluptas est ortus. Verum & conuersio (inquiunt) in naturam: quae sub sensum cadit. Nam non conuertentibus sese in naturam, voluptas est. Siquidē conuertendo naturae egestatem, fit exaturatione. At ut diximus, fieri potest ut sine vlla egestate fiat oblectatio. Siquidem egestas, aegritudo. At citra aegritudinem, dicimus posse aliquem oblectari: & proinde non fuerit voluptas, egestatis conuersio. Indignum nanque in huiusmodi voluptatibus nihil. Proinde si iideo quod ortus est, voluptas bonū esse existimetur, nullāque est voluptas ortus, bonum utique, fuerit voluptas. Praeterea quod non omnis (inquiunt) voluptas bonum, quispiam idprehenderit hoc pacto: Nam quia bonum in omnibus dicitur esse praedicamentis, nempe in essentia, & in ad aliquid, & in quanto, & quando, ac in totum in omnibus: illud quoque manifestum, per omnia voluptatem aliquam comitari. Proinde enim quia in omnibus praedicamentis est bonum, etiam voluptas fuerit bonum. Et proinde quoniam in his quidem per se bona, etiā voluptas fuerit per se bonum. Atqui à bonis voluptas, est voluptas: bonū ergo fuerit omnis voluptas. Simul certum hinc etiam differre inter se specie voluptates, quandoquidem differunt etiam praedicamenta, in quibus est voluptas. Neque enim est, quemadmodum in scientiis, ut grammatica, vel quacunque alia. Non si Lamprus grammaticam habeat, & ita afficiatur hic grammaticus ab hac grammatica, ut quouis alius habens grammaticam, non sint nimirum duae grammaticae diuersae quae in Lampro, & quae in Ileo. At in voluptate, nō ita. Nam quae ex ebrietate voluptas, & quae ex copulatu, non eodem modo afficiunt: quam ob rem specie inter se distinguui videbuntur voluptates. Ceterum quia sunt & male voluptates, etiam ob hoc voluptas bonum non esse videbatur. At id voluptatis minimē propriū iudicium est, sed naturae, atque scientiae. Nam est & naturā mala, sicut vermium, & crabronum, ac prorsus vilium animalium: nec tamen ob hoc, natura malorum. Eodem modo habent & malae scientiae, sicut sedentariae: nec tamen ob hoc, malum scientia est, sed genere bonum tamscientia, quam natura.

A ἔστι δὲ γὰρ καὶ ἡ ψυχὴ, ὁμοίως δὲ καὶ ὅτι τοῦτου· ἔστι γὰρ μᾶλλον πὶ τῆς ψυχῆς ὡς ἡδόμεθα, ὁ ἄμφοτεροσφορὰ ἐνεργεῖ· διὸ καὶ ἔστιν οὐδεμία ἡδονὴ γῆρασι. καὶ ἂν ποικίλας τῆς αἰσθητικῆς εἰς φύσιν αἰσθητικῆς. καὶ γὰρ μὴ ἂν ποικίλας αἰσθητικῆς εἰς φύσιν ὅστιν ἡδονὴ. τὸ γὰρ ἂν ποικίλας αἰσθητικῆς ὅστιν, τὸ τῆς αἰσθητικῆς τῆς φύσεως, τοῦτου τῆς αἰσθητικῆς ἡδονῆς· ἔστι δὲ, ὡς φαίνεται, μὴ ὄντα ἐνδεῖα, ἡδονῆς ἢ μὴ γὰρ ἐνδεῖα λύπη· αἰσθητικῆς γὰρ λύπης φαίνεται ἡδονῆς ὡς τὸ ἢ καὶ εἶναι ἡδονὴν ἂν ποικίλας αἰσθητικῆς. ἐνδεῖα γὰρ ὅτι τὸ τοιαῦτον ἡδονῆς ἐδέναι, ὡς εἰς διότι μὴ γῆρασι, ἢ ἡδονῆς, ἢ ἀγαθὸν ἐδόκει εἶναι· καὶ ἔστι δὲ οὐδεμία ἡδονὴ γῆρασι ἀγαθὸν αἰσθητικῆς ἡδονῆς. ἀλλὰ μὴ τῶτο οὐ πάντα, φησὶν, ἢ ἡδονῆς ἀγαθόν. σιωπῶντες δὲ αὐτὸς καὶ τῆς αἰσθητικῆς τοῦ ἔστω· ὅτι γὰρ τῆς ἀγαθὸν φαίνεται ἐν πάσαις τῆς κατηγορίας λέγεσθαι (καὶ γὰρ ἐν οὐσίᾳ, καὶ ἐν τῇ ποσότητι, καὶ ποσότητι, καὶ ὅλως ἐν ἀπείριστοις) ἢ ἢ γὰρ ἐπέκειντο φαίνεται. καὶ πάσαις γὰρ ἡδονῆς πρὸς ἀκολουθεῖ. ὡς τὸ ἐπείδῃ τὸ ἀγαθὸν ἐν ἀπείριστοις τῆς κατηγορίας, καὶ ἡδονῆς αἰσθητικῆς ἀγαθόν. ὡς τὸ ἐπείδῃ ἐν τοῦτοις μὴ τῆς ἀγαθῆς, καὶ ἡδονῆς ἢ ἢ ἂν ἂν ἀγαθὸν ἡδονῆς ἀγαθὸν αἰσθητικῆς ἡδονῆς αἰσθητικῆς δὲ ἄλλοθεν ἐκ τοῦτου, ὅτι καὶ διαφορῆς τῆς εἰδῆς ἡδονῆς εἶσι. διαφορῆς γὰρ καὶ κατηγορίας, ἐν αἷς ὅστιν ἡδονῆς. οὐ γὰρ ὡς τὸ πρὸ ὅτι τὸ ὅτι τῆς ἀγαθῆς, ὅτι τὸ γῆρασι καὶ ἢ ἀλλοθεν ἡδονῆς πρὸς τοῦ. ἐὰν ἔχη γὰρ Λάμπρος ἢ γῆρασι καὶ τῆς ἀγαθῆς, ὁμοίως δὲ διακρίσεται ἔστω τὸ γῆρασι καὶ τῆς ἀγαθῆς τῆς ἀγαθῆς, ἀλλοθεν ὅτι οὐκ ἔχοντι γῆρασι καὶ τῆς ἀγαθῆς, εἰ ἂν οὐ εἶσι διαφορῆς αἰσθητικῆς, ἢ τὸ ἐν Λάμπρο, καὶ καὶ ἐν Ἰλέῳ· ὅτι τῆς ἡδονῆς οὐχ οὕτως ἢ γὰρ ἂν τῆς μέθης ἡδονῆς, καὶ ἢ ἂν τῆς αἰσθητικῆς οὐχ ὁμοίως διακρίσεται. διὸ διαφορῆς τῆς εἰδῆς δὲ εἶναι αἰσθητικῆς ἢ ἢ ἡδονῆς. ἀλλὰ δὴ καὶ διὸ πὶ φαίνεται εἶσι ἡδονῆς τινες. καὶ διὰ τῶτο ἐκ ἐδόκει ἡδονῆς αὐτοῖς ἀγαθὸν εἶναι τὸ δὴ τοιοῦτον καὶ ἢ τοιαῦτα κρείσσει, οὐκ εἰδῆς ὅστιν ἡδονῆς, ἀλλὰ καὶ ὅτι φύσεως καὶ ὅτι τῆς ἀγαθῆς· ἔστι γὰρ ἢ φύσεως φαίνεται, ὅτι ἢ τῆς ἀγαθῆς καὶ τὸ κενῶν, καὶ ἢ τὸ κενῶν, καὶ ἢ ἢ τῆς ἀγαθῆς ζώων· ἀλλὰ εἰς τῆς φύσεως τὸ φαίνεται ὁμοίως δὲ εἶναι καὶ ὅτι τῆς ἀγαθῆς φαίνεται, ὅτι ἢ εἰς τῆς ἀγαθῆς.

ναυστοὶ ἀλλ' ὁμοίως οὐ διακρίσεται τῶτο φαίνεται ἢ ὅτι τῆς ἀγαθῆς, καὶ ὅτι τῆς ἀγαθῆς καὶ φύσεως.